

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 654/2016-14

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 7. septembra 2016 v senáte zloženom z predsedu Lajosa Mészárosa, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej (sudkyňa spravodajkyňa) a sudcu Ladislava Orosza predbežne prerokoval sťažnosť súdneho exekútora Mgr. Martina Petrušku, Kukorelliho 1505/50, Humenné, zastúpeného advokátom JUDr. Miroslavom Korchom, P. O. BOX 104, Kukorelliho 1505/50, Humenné, vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a 4 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Poprad č. k. 17 Er 420/2011-17 zo 17. apríla 2015 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť súdneho exekútora Mgr. Martina Petrušku o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 3. septembra 2015 doručená sťažnosť súdneho exekútora Mgr. Martina Petrušku (ďalej „sťažovateľ“ alebo „súdny exekútor“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 a 4 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“),

základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Okresného súdu Poprad (ďalej len „okresný súd“) č. k. 17 Er 420/2011-17 zo 17. apríla 2015 (ďalej len „napadnuté uznesenie“).

Zo sťažnosti vyplýva, že Sociálna poisťovňa Bratislava, pobočka Poprad (ďalej len „oprávnená“) podala 24. augusta 2011 návrh na vykonanie exekúcie na exekútorskom úrade sťažovateľa proti Ing. Slavomírovi Dubjelovi, správcovi konkurznej podstaty 101%, spol. s r. o. v konkurze, Poprad (ďalej len „povinný“), o vymoženie istiny v sume 1 103,60 € s príslušenstvom. Exekučným titulom bolo rozhodnutie oprávnenej č. 700-3010236610-GC04/10 z 11. marca 2010.

Okresný súd vydal súdnemu exekútorovi poverenie na vykonanie exekúcie č. 5706 056843* z 30. septembra 2011.

Dňa 19. septembra 2014 predložil sťažovateľ okresnému súdu návrh na zastavenie exekúcie a priznanie trov exekúcie z dôvodu, že na majetok povinného bol vyhlásený konkurz. Okresný súd zistil, že uznesením Okresného súdu Prešov sp. zn. 2 K 38/2013 z 28. mája 2014 bol na majetok povinného vyhlásený konkurz a správcom konkurznej podstaty je ustanovený Ing. Slavomír Dubjel. Okresný súd preto napadnutým uznesením nepriznal náhradu trov exekúcie súdnemu exekútorovi.

Sťažovateľ uvádza: *„Súd odôvodnil nepriznanie náhrady trov exekúcie súdnemu exekútorovi tak, že pri rozhodovaní o náhrade trov exekúcie je exekučný súd toho názoru, že vzhľadom na to, že sa predmetné exekučné konanie začalo pred 01.01.2012 (účinnosťou zákona č. 348/2011 Z. z.), je potrebné použiť právnu úpravu účinnú do 31.12.2011, nakoľko ide o rozhodovanie síce procesného práva, ktoré ma však materiálnu povahu. Charakter tohto práva pri absencii prechodného ustanovenia znemožňuje použitie všeobecnej intertemporálnej procesnej zásady, podľa ktorej sa nové predpisy uplatnia aj na konania, ktoré boli začaté pred prijatím novelizovaných znení procesných predpisov. Túto zásadu možno aplikovať pri procesných pravidlách, len pokiaľ jej použitie nenaráža na princíp*

retroaktivity, ktorý platí aj v procesnom práve. Podstata tohto princípu, ktorý je jedným zo základných princípov právneho štátu v materiálnom ponímaní, spočíva v tom, že nová právna úprava nesmie zhoršiť materiálne postavenie subjektu práva, v tomto prípade účastníka konania. Inými slovami, že účastník konania vstupuje do konania s dôverou v právo s tým uvedomením, že len pri právom predvídateľných okolnostiach jasných mu už pri začatí konania bude materiálne znášať neúspešnosť konania (exekúcie) a že tieto nebudú zmenené, resp. až budú zmenené, nebudú sa vzťahovať na neho. Táto jeho dôvera nesmie byť narušená a teda nová právna úprava nesmie rozšíriť tieto prípady a tak zhoršiť jeho pozíciu. S týmto vedomím musel vstúpiť do konania aj súdny exekútor (v časti trov konania účastník) a preto jeho pozícia pri aplikácii staršej právnej úpravy v zmysle ustálenej rozhodovacej činnosti súdov musí zostať nemenná. V súlade s tým súd rozhodol o náhrade trov exekúcie podľa právnej úpravy účinnej do 31.12.2011.“

Sťažovateľ po poukázaní na § 48 zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, § 203 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov účinného od 1. januára 2012 a príslušnú judikatúru ústavného súdu namieta, že okresný súd napadnutým uznesením porušil jeho základné právo podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru z dôvodu, že okresný súd riešil otázku týkajúcu sa náhrady trov exekúcie v danom prípade podstatne odlišným spôsobom, ako bola dosiaľ právoplatne riešená všeobecnými súdmi, pričom táto jeho interpretácia a aplikácia príslušných ustanovení zákona v sebe zahŕňa črty svojvôle. Na podporu svojho právneho názoru uvádza aj odlišnú judikatúru všeobecných súdov – uznesenie Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 16 CoE 190/2011 z 29. marca 2012, uznesenie Krajského súdu v Nitre sp. zn. 7 CoE 139/2013 z 31. januára 2014 a uznesenie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 13 CoE 56/2013 z 30. augusta 2013. Podľa názoru sťažovateľa mal totiž okresný súd pri rozhodovaní o náhrade trov exekúcie rozhodovať podľa novej právnej úpravy zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov účinnej od 1. januára 2012.

Podľa sťažovateľa „ak však normotvorca v novele zákona nevytvoril prechodné ustanovenie na spolupôsobenie prechádzajúcej právnej úpravy a tej súčasnej, jeho úmyslom jednoznačne bolo, aby bola súčasná norma okamžite aplikovaná“. Sťažovateľ zastáva názor, že okresný súd sa v napadnutom uznesení odchýlil od právnych zásad a právoplatných rozhodnutí v rovnakých veciach tak diametrálne odlišne, až je jeho rozhodnutie arbitrárne, z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, ktoré zároveň má za následok porušenie jeho „základného práva alebo slobody“.

Na základe uvedeného sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd takto rozhodol:

„1. Základné právo Mgr. Martina Petrušku - súdneho exekútora, na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, a právo vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 a 4 Ústavy Slovenskej republiky Uznesením Okresného súdu Poprad zo dňa 17.04.2015, sp. zn.: 17Er/420/2011-17, porušené bolo.

2. Zrušuje Uznesenie Okresného súdu Poprad zo dňa 17.04.2015, sp. zn.: 17Er/420/2011-17 a vec vracia Okresnému súdu v Poprade na ďalšie konanie.

3. Mgr. Martinovi Petruškovi - súdnemu exekútorovi sa priznáva náhrada trov konania vo výške 355,73 €, ktorú je Okresný súd Poprad povinný zaplatiť na účet advokáta JUDr. Miroslava Korcha, do jedného mesiaca od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním

a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu je sťažnosť zjavne neopodstatnená vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov (I. ÚS 66/98, I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07). K iným dôvodom, ktoré môžu zakladať záver o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti, nesporne patrí aj ústavnoprávny rozmer, resp. ústavnoprávna intenzita namietaných pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci, posudzovaná v kontexte s konkrétnymi okolnosťami prípadu (m. m. IV. ÚS 62/08, III. ÚS 415/2011, IV. ÚS 362/09).

Predmetom predbežného prerokovania ústavného súdu bolo posúdiť sťažnosť sťažovateľa, ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a 4 a čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením okresného súdu, ktorým okresný súd sťažovateľovi ako súdnemu exekútorovi nepriznal náhradu trov exekúcie. K porušeniu označených práv malo podľa sťažovateľa dôjsť z dôvodu, že okresný súd pri rozhodovaní o náhrade trov exekúcie nepostupoval podľa novej právnej úpravy

zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov účinnéj od 1. januára 2012. Keďže sa okresný súd napadnutým uznesením odchýlil od právnych zásad a právoplatných rozhodnutí v rovnakých veciach, jeho rozhodnutie je podľa sťažovateľa arbitrárne a z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné.

Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy každý má právo vlastníť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu. Majetok nadobudnutý v rozpore s právnym poriadkom ochranu nepožíva. Dedenie sa zaručuje.

Podľa čl. 20 ods. 4 ústavy vyvlastnenie alebo nútené obmedzenie vlastníckeho práva je možné iba v nevyhnutnej miere a vo verejnom záujme, a to na základe zákona a za primeranú náhradu.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru má každý právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Ústavný súd v rámci svojej rozhodovacej činnosti neustále prízvukuje, že nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je oprávnený preskúmať a posudzovať ani právne názory všeobecného súdu, ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou

alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie vecí všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (m. m. I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 352/06).

Rozhodovanie o náhrade trov konania je podľa stabilizovanej judikatúry ústavného súdu súčasťou súdneho konania, a preto všeobecný súd pri poskytovaní súdnej ochrany podľa čl. 46 ods. 1 ústavy môže postupom, ktorý nie je v súlade so zákonom, podľa názoru ústavného súdu porušiť základné právo účastníka konania na súdnu ochranu (obdobne II. ÚS 56/05, IV. ÚS 248/08).

Ústavný súd pri posudzovaní sťažností, ktoré smerujú proti rozhodnutiam všeobecných súdov v častiach, ktoré sa týkajú problematiky (náhrady) trov konania, t. j. problematiky, ktorá má vo vzťahu k predmetu konania pred všeobecnými súdmi akcesorickú povahu, postupuje nanajvýš zdržanlivo a k prípadnému zrušeniu napadaného výroku o trovách konania sa uchýľuje iba výnimočne, napríklad vtedy, keď zistí, že došlo k zásahu do základného práva na súdnu ochranu (resp. práva na spravodlivé súdne konanie) zvlášť extrémnym spôsobom, alebo ak zistí, že napadnutým rozhodnutím došlo zároveň aj k neprípustnému zásahu do iných ústavou garantovaných práv (m. m. II. ÚS 78/03, II. ÚS 31/04, IV. ÚS 45/06, I. ÚS 156/2010, IV. ÚS 40/2011).

Okresný súd napadnutým uznesením nepriznal sťažovateľovi ako súdnemu exekútorovi náhradu trov exekúcie. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia vyplýva, že okresný súd mal za preukázané, že na majetok povinného bol po začatí exekúcie vyhlásený konkurz. Okresný súd uvádza, že *«Z citovaného § 48 zákona o konkurze a reštrukturalizácii vyplýva, že začatie konkurzu vyhláseného podľa z. č. 7/2005 Z. z. spôsobuje zastavenie exekučného konania na majetok podliehajúci exekúcii. Pojem „exekučné konania sa vyhlásením konkurzu zastavujú“ upravuje zastavenie exekúcie*

ex lege, t. j. zastavenie exekučného konania nastáva vyhlásením konkurzu bez toho, aby exekučný súd vydával osobitné uznesenie o zastavení exekúcie. Keďže nemožno platne a účinne zastaviť už raz zastavené konanie, súd nerozhodoval o zastavení exekúcie, nakoľko táto bola zastavená priamo zo zákona.

Aj keď súd pri zastavení exekúcie ex lege vyhlásením konkurzu nevydal rozhodnutie o zastavení exekučného konania, rozhodoval o trovách exekúcie. Súd pri rozhodovaní o náhrade trov exekúcie si musel ujasniť, ktorú právnu úpravu použiť, nakoľko exekučné konanie začalo pred účinnosťou zákona č. 348/2011 Z. z., ktorý upravil rozhodovanie o trovách exekúcie po vyhlásení konkurzu na povinného, pričom tento zákon neupravil prechodné ustanovenia k tejto otázke. I keď zákonodarca nedal odpoveď na túto otázku formou intertemporálneho ustanovenia, exekučný súd je toho názoru, že vzhľadom na to, že exekučné konanie začalo pred 01.01.2012, je potrebné použiť právnu úpravu účinnú do 31.12.2011, nakoľko i pri rozhodovaní o náhrade trov exekúcie ide o rozhodovanie síce procesného práva, ktoré má však materiálnu povahu. Charakter tohto práva pri absencii prechodného ustanovenia znemožňuje použitie všeobecnej intertemporálnej procesnej zásady, podľa ktorej sa nové procesné predpisy uplatnia aj na konania, ktoré boli začaté pred prijatím novelizovaných znení procesných predpisov. Túto zásadu možno aplikovať pri procesných pravidlách, len pokiaľ jej použitie nenaráža na princíp zákazu retroaktivity, ktorý platí aj v procesnom práve. Podstata tohto princípu, ktorý je jedným zo základných princípov právneho štátu v materiálnom ponímaní, spočíva v tom, že nová práva úprava nesmie zhoršiť materiálne postavenie subjektu práva, v tomto prípade účastníka konania. Inými slovami, že účastník konania vstupuje do konania s dôverou v právo s tým uvedomením, že len pri právom predvídateľných okolnostiach jasných mu už pri začatí konania bude materiálne znášať neúspešnosť konania (exekúcie) a že tieto nebudú menené, resp. až budú menené, nebudú sa vzťahovať na neho. Táto jeho dôvera nesmie byť narušená a teda nová práva úprava nesmie rozšíriť tieto prípady a tak zhoršiť jeho pozíciu. S týmto vedomím musel vstúpiť do konania aj súdny exekútor (v časti trov konania účastník) a preto jeho pozícia pri aplikácii staršej právnej úpravy v zmysle ustálenej rozhodovacej činnosti súdov musí zostať nezmenená. V súlade s tým súd o náhrade trov exekúcie rozhodol podľa právnej úpravy účinnej do 31.12.2011.

Nakoľko otázku náhrady trov exekúcie po vyhlásení konkurzu nerieši ani zákon o konkurze a reštrukturalizácii, ani Exekučný poriadok v znení účinnom do 31.12.2011 podľa ktorého súd rozhodoval (t. j. Exekučný poriadok v znení účinnom v čase začatia exekučného konania), na základe analógie procesného práva postupoval podľa § 200 ods. 2 Exekučného poriadku a rozhodoval o tom, kto a v akej výške nahradí trovy exekúcie (analogicky ako v prípade zastavenia exekúcie rozhodnutím súdu). Súd nepopiera, že súdny exekútor má vždy nárok na náhradu skutočných výdavkov, ktoré mu vznikli s výkonom exekučnej činnosti a odmenu za úkony, ktoré už vykonal. Nič na tom nemení ani zastavenie exekučného konania v dôsledku vyhlásenia konkurzu na majetok povinného. Pri náhrade trov exekúcie v zásade platí, že ich znáša povinný a exekútorovi vzniká proti povinnému pohľadávka. Vyhlásením konkurzu však už súdny exekútor nemá možnosť si pohľadávku v exekučnom konaní uspokojiť podľa § 200 ods. 3 Exekučného poriadku. Pohľadávka exekútora tak nadobúda charakter pohľadávky konkurznej, ktorú si exekútor musí prihlásiť do konkurzu. Pokiaľ teda v danom exekučnom konaní exekútorovi vznikla proti povinnému, na ktorého majetok bol vyhlásený konkurz, pohľadávka titulom trov exekúcie, súdny exekútor si ju mal prihlásiť ako pohľadávku proti podstate v konkurznom konaní (per analógiám § 48 druhá veta z. č. 7/2005 Z. z.) a nie požadovať náhradu vyčíslených trov exekúcie od oprávneného.».

Okresný súd vo svojom uznesení tiež skúmal, či sú splnené podmienky na výnimočné zaviazanie oprávnenej na náhradu trov exekúcie, pričom uviedol, že „by mohol podľa § 203 ods. 1 Exekučného poriadku zaviazat' oprávneného na náhradu trov exekúcie v prípade jeho zavinenia. Oprávnený nenesie žiadnu zodpovednosť, že sa povinný počas exekúcie dostal do konkurzu a keďže oprávnený zastavenie exekúcie nezavinil, nie je možné mu uložiť nahradenie nevyhnutných trov exekúcie. Rovnako nie sú splnené podmienky na znášanie trov exekúcie oprávneným podľa § 203 ods. 2 Exekučného poriadku, nakoľko v danom prípade súd nerozhodoval o zastavení exekúcie z dôvodu, že majetok povinného nestačí ani na úhradu trov exekúcie, ale exekučné konanie bolo zastavené ex lege. Vzhľadom na uvedené súd nemohol priznať súdnemu exekútorovi ani náhradu trov exekúcie oprávneným.“.

V závere svojho rozhodnutia okresný súd poznamenáva, že „v konečnom dôsledku síce môže nastať stav, keď nebudú uspokojené všetky nároky exekútora, toto riziko, ktoré exekútor nesie, je odôvodnené jeho v podstate monopolným postavením pri výkone exekúcie, pri ktorom vystupuje v postavení podnikateľa. Základnou charakteristikou podnikania je sústavná činnosť vykonávaná za účelom dosiahnutia zisku, avšak na vlastné riziko. Súdny exekútor má z úspešne vykonávanej exekúcie zisk (odmenu), ale súčasne nesie aj riziko spočívajúce v tom, že majetok povinného nebude postačovať na uspokojenie oprávneného, resp. trov exekúcie, pričom uvedené riziko nie je možné bezdôvodne prenášať na oprávneného. V tejto súvislosti súd poukazuje na rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva Van der Musselle proti Belgicku, rozsudok z 23. novembra 1983. séria A, č. 70, rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva Mihal proti Slovenskej republike č. 31303 a č. 23360/08, či uznesenie Ústavného súdu SR z 16.12.2008, sp. zn. II. ÚS 423/2008.“

Vychádzajúc z uvedeného odôvodnenia napadnutého uznesenia okresného súdu, ústavný súd považuje jeho výklad týkajúci sa veci sťažovateľa za jeden z možných a ústavne udržateľných výkladov, pričom skutočnosť, že sťažovateľ sa s názorom okresného súdu nestotožňuje a domnieva sa, že mu mala byť priznaná náhrada trov exekúcie, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia. V tejto súvislosti ústavný súd poukazuje na svoj ustálený právny názor, podľa ktorého nejde o porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ak súd nerozhodne podľa predstáv účastníka konania a jeho návrhu nevyhovie, ak je takéto rozhodnutie súdu v súlade s objektívnym právom (napr. IV. ÚS 340/04, II. ÚS 519/2012, II. ÚS 140/2013).

Vo vzťahu k argumentácii sťažovateľa, že okresný súd rozhodol inak, ako v obdobných veciach rozhodujú všeobecné súdy, ústavný súd poznamenáva, že z ústavnej kompetencie súdov interpretovať a aplikovať zákony vyplýva aj ich oprávnenie dopĺňať a rozvíjať existujúcu judikatúru týkajúcu sa relevantných právnych otázok v prerokovaných veciach. Prípadné odchylenie sa súdu od existujúcej skoršej judikatúry v konkrétnom prípade by mohlo predstavovať zásah do základných práv a slobôd účastníka konania len za predpokladu, že by bolo dôsledkom arbitrárnosti alebo zjavnej neodôvodnenosti súdneho

rozhodnutia v prerokovávanej veci. Nemožno však namietat' proti tomu, aby judikatúra súdov v konkrétnych prípadoch upresňovala a dopĺňala objasňovanie obsahu a zmyslu zákona vrátane prispôsobovania aplikačnej praxe novým okolnostiam za podmienky, že ich zohľadnenie možno rozumne zahrnúť pod zákonné znaky právnej normy aplikovanej na konkrétny prípad (IV. ÚS 267/05, III. ÚS 284/05, IV. ÚS 122/06).

V nadväznosti na to považuje ústavný súd za potrebné poznamenať, že mu neprislúcha zjednocovať *in abstracto* judikatúru všeobecných súdov a suplovať tak poslanie, ktoré zákon č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov [§ 8 ods. 3, § 20 ods. 1 písm. b), § 21, § 22 a § 23 ods. 1 písm. b)] zveruje Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky (resp. jeho plénu a kolégiám), keď mu okrem iného priznáva aj právomoc zaujímať stanoviská k zjednocovaniu výkladu zákonov a iných všeobecne záväzných právnych predpisov (m. m. I. ÚS 17/01, IV. ÚS 122/06). Preto ak všeobecné súdy zaujímajú vo vzťahu k určitej otázke rôzne právne názory, nemožno v takomto postupe vidieť porušenie čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 dohovoru, keďže zaujatie stanovísk k výkladu zákonov a iných než ústavných predpisov je vo výlučnej kompetencii Najvyššieho súdu Slovenskej republiky.

Vzhľadom na už uvedené ústavný súd nezistil žiadnu príčinnú súvislosť medzi namietaným porušením sťažovateľovho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a napadnutým uznesením okresného súdu, ktorá by odôvodňovala záver, aby ústavný súd po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie mohol vysloviť porušenie označených práv sťažovateľa. Ústavný súd preto sťažnosť sťažovateľa v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Pokiaľ ide o namietané porušenie základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a 4 ústavy, ústavný súd konštatuje, že ich porušenie sťažovateľ namieta sekundárne, v spojení s namietaným porušením základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Vychádzajúc zo skutočnosti, že ústavný súd dospel k záveru, že vo veciach sťažovateľa nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46

ods. 1 ústavy ani práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, je zjavné, že nemohlo dôjsť ani k porušeniu základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a 4 ústavy. Ústavný súd preto aj v tejto časti odmietol sťažnosť sťažovateľa podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Nad rámec uvedeného ústavný súd považuje za potrebné uviesť, že predmetom napadnutého uznesenia okresného súdu boli trovy exekúcie v sume 74,99 €, ktoré možno označiť z hľadiska predmetu ako bagatelné, ktoré sú už z tohto titulu *a priori* vylúčené z ústavného prieskumu. Opodstatnenosť sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy v takejto veci by prichádzala do úvahy iba v prípadoch extrémneho vybočenia zo štandardov uplatňovaných v rozhodovacej činnosti všeobecných súdov (k tomu pozri m. m. IV. ÚS 358/08, IV. ÚS 94/2014).

Keďže sťažnosť sťažovateľa bola odmietnutá ako celok, bolo už bez právneho významu zaoberať sa ďalšími jeho návrhmi obsiahnutými v petite sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 7. septembra 2016